

sådan er det også aftalt. Det er bæredygtigt, og det bliver ikke lavet om i de næste 10 år, så det kan ikke skride.

Selvfølgelig kan der ske noget, hvis alle partierne bag forliget – det er jo et forlig, der ligger bag aftalen – synes, at der skal ske noget andet; det skal jeg ikke forhindre. Men sådan tror jeg bare ikke det går. Der er jo forskellige holdninger til dansk energipolitik, men forliget er krystalklart, og den aftale, der er indgået med El-sams bestyrelse, er krystalklar. Der er ikke noget, der kan skifte fra den ene side til den anden. Sådan er det lagt til rette.

Kl. 17.05

Hvad der sker efter 2015, ved jeg ikke. Det kan udmærket være, at tingene kører uforandret videre, men det kan også være, at Folketinget vil noget andet. Det er teoretisk muligt, at jeg med lidt held og god kondition kan tage stilling til det i 2015, men jeg tror det dog ikke.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hele denne diskussion bygger jo meget på, hvilke forhåbninger eller mangel på samme man har til den standhaftighed, der vil være i forligskredsen, f.eks. om den strategi, som er formuleret i Jyllands-Posten af den kommende direktør.

Men så er der det andet spørgsmål, nemlig om der bliver monopoldannelse til skade for forbrugerne. Jeg har forstået strategien sådan, at man også ønsker at overtage Københavns Energi og dermed ikke alene etablerer sig med hele den danske elproduktion. Både i eksportsammenhæng og internt i Danmark vil man faktisk selv kunne fastsætte prisen på el, og på en stor del af nettet ud til forbrugerne får vi lige præcis den situation, ministeren beskrev, og som vi ikke skulle have, nemlig at man sidder med både selve produktionen af strømmen og nettet, der fører strømmen ud til de enkelte husstande.

Jeg er ikke sikker på, at ministeren har ret i, at det vil lykkes at undgå den monopolsituation. Jeg tror tværtimod, den kommer, men det kan vi se, når besværelserne kommer. Men der er altså en hel del spørgsmål i denne sag, som må give anledning til, at man tænker sig godt og grundigt om, inden man trykker på den grønne knap.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg tager bare ordet endnu en gang, for at det ikke skal fremstå, som om hr. Albrechtsen har ret i det, han sagde.

Det, der ligger i liberaliseringspolitikken, er lige præcis, at der er fri adgang til net og rør, at der er fri adgang for konkurrenter, at det er de enkelte husholdninger og de enkelte virksomheder selv, der i fremtiden vælger deres leverandør, og at vi her i Folketinget i kraft af det forlig, der er indgået, har sikret, at der er adgang for andre til at levere til de danske husholdninger.

Man kan jo ikke sige, at efter at staten solgte TDC, altså det daværende Tele Danmark, har der ikke været konkurrence på markedet. Jeg mener i virkeligheden, at der er så stor konkurrence, at det er fantastisk svært at overskue markedet, fordi der er så mange udbydere af så mange forskellige produkter. Men det er jo netop det, der gør, at folk i virkeligheden har mulighed for at vælge mellem forskellige tilbud, og sådan vil det sikkert også blive, når der bliver konkurrence på elmarkedet.

Det, vi har sikret, er blot, at der er en leverandør mere, end der sandsynligvis ellers ville have været. Det er sådan set det konkrete i sagen, og min opfattelse er: Jo flere leverandører der er, jo mere konkurrence bliver der om produktet, og jo færre leverandører der er, jo mindre konkurrence er der. Og vi sikrer altså, at der er flere leverandører, end der ellers ville have været.

Formanden:

Tak til finansministeren, og så er det hr. Svend Auken som ordfører i anden omgang.

Svend Auken (S):

Jeg er ikke blandt dem, der mener, at jo større statseje, jo mere sikkerhed har man for, at noget går rigtigt til. Men hvis man er af den opfattelse, at en stor grad af statseje er noget positivt, tror jeg godt, man kan lære noget af følgende historie:

Da man startede liberaliseringen i Danmark, ejede staten ikke en eneste enhed, der producerede strøm – ikke en eneste enhed – men med den fusion, der nu lægges op til, er selv den mest pessimistiske vurdering, at staten som udgangssituation kommer til at eje over 60 pct. af produktionskapaciteten i Danmark. Det betyder, at vi får mulighed for at styre et sådant forløb, at vi får en spændende ejerkreds, offentligt ejerskab, forbrugerejerskab og private investorer. Vi